

ALEA IACTA EST

U zult zich bij het lezen van deze column wellicht enigszins overvallen voelen door het misschien wel meer dan normale gebruik van vreemde woorden. Ook moeilijke woorden zullen u niet bespaard blijven en u kunt het taalgebruik nogal gezwollen en archaisch vinden. Ik ben namelijk tot de conclusie gekomen, er verstandig aan te doen te anticiperen op de vigerende politieke ontwikkelingen, die erop duiden, dat we een nieuw tijdperk van 'après nous la déluge' binnentreden en dat met name Latijn en Grieks maar ook Frans en Duits bon ton gaan worden.

We nemen afscheid van de uil, die in de olmen zat en het schijnt zelfs al zo te zijn, dat in het politieonderwijs deze talen als examenvak zullen worden opgevoerd. Immers als Jan met de pet in de dagelijkse omgang oude talen verstaat en bezigt, dan kan de Heilige Hermandad niet achterblijven. In een later stadium zal overigens ook het Nederlands examenwaardig worden. Maar dit alles ter zijde.

50 tinten Blauw. Dat zou ook een uitstekende titel kunnen zijn voor deze alleraatste column, want de kleur schakeringen van ons geliefde Blauwtje waren vele. Toch heb ik hier niet voor gekozen, omdat daarmee een bepaalde erotische geladenheid wordt verondersteld, die ik in ieder geval nooit heb ervaren. Het Blauwtje heeft me nimmer zodanig opgewonden, dat ik met rode oortjes het ene na het andere artikel heb verslonden. Daarom dus het opschrift 'Alea iacta est', de teerling is geworpen. Het Blauwtje, houdt, as such, op te verschijnen.

Maar voordat ik mijn laatste punt zet achter deze bijdrage eerst een terug-

blik, want het kan geen kwaad te weten waar je mee stopt. Beginnen bij het begin dus, al is dat door mij niet echt goed vast te stellen. Dat het Blauwtje alles te maken heeft met de politie, mag als bekend worden verondersteld. Net zoals het feit, dat die politie na de prostitutie het oudste beroep ter wereld genoemd mag worden. Ver voor onze jaartelling wordt immers in oude geschriften al over de politie gesproken: "Zij kleedden zich in vreemde gewaden en dwaalden doelloos rond". Die doelloosheid is er heden ten dage al wel een beetje af, maar dat van die vreemde gewaden is zeker nog herkenbaar. En in het oude Rome liepen al 24/7 waakzame figuren rond, invulling gevend aan het adagium 'vigilat ut quiescant'.

Met de komst van de schrijfkunst en later de boekdrukkunst ontstond er ook de behoefte om, wat daarvoor alleen mondeling werd overgeleverd, voortaan ook aan het papier toe te vertrouwen. Tot op heden is er nog geen hiërogliefenschrift over de politie teruggevonden en het ontbreekt eveneens aan handgeschreven boekwerken over de Gendarmerie, zodat voorzichtig geconcludeerd kan worden, dat, bijvoorbeeld, het Blauwtje als lijfblad van de VMHP pas na de invoering van de boekdrukkunst ontstaan moet zijn. Het Blauwtje is misschien wel oud, maar nog niet zo oud.

In 2002 speelde ik een stukje piano in Amsterdam ter gelegenheid van het 100 jarige bestaan van de VMHP en het ligt dan ook voor de hand de dies natalis van het Blauwtje ergens in 1902 te plaatsen. Zeker is, dat politiecollega's, die aan de wieg van het Blauwtje stonden, niet meer onder ons zijn en dat er veel informatie over de ontstaansgeschiedenis verloren is gegaan. Zo is niet meer

Foto: Evert Onink

vast te stellen, waar de naam Blauwtje vandaan komt. Had de oprichter wellicht net vergeefs geprobeerd een leuke deerne in te palmen? Was het misschien bitter koud die dag? Verwees de naam naar de kleur van het politie-uniform, of gewoon naar de kleur van het blad zelve? Of, om de verwarring nog groter te maken, heette het Blauwtje misschien helemaal geen Blauwtje.

Maar, maakt het overigens überhaupt iets uit hoe het ledenmagazine van onze vereniging werd genoemd?

Jazeker. Het is bijvoorbeeld niet voor niets dat de queeste naar een naam voor onze vereniging tot zoveel reuring heeft geleid. Ja zelfs tot het uitstel van een ledenvergadering.

Een naamloze wereld is niet goed voorstelbaar. Door de eeuwen heen is de naam onderwerp van filosofie, discussie en literatuur geweest. 'Nomen est omen', zeiden de oude Romeinen. 'Ik heb u bij uw naam geroepen', staat vermeld in het Heilige Schrift. 'What's in a name', vroeg een zekere Shakespeare zich af. 'Voor wie ik liefheb, wil ik heten', dichtte Neeltje Maria Min. Merkwaardig, dat er nog niet iets bestaat als names-giving day.

Maar hoe het ook zij en wat voor naam dit beestje, onze vereniging, ook gaat krijgen: Het Blauwtje is een naam om nooit meer te vergeten!

Hans Bogers